

Το Χειροποντικάκι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γέρος και μια γριά που δεν είχαν παιδιά. Παρακαλούσαν το Θεό να τους χαρίσει ένα παιδάκι κι ας ήταν και χειροποντικάκι¹.

-Αχ γέρο, όλα τα καλά τα έχουμε. Το σπιτάκι μας και τα χωραφάκια μας, το ζευγάρι μας, ας είχαμε κι ένα μωράκι!

-Ας είχαμε βρε γυναίκα! Δεν μας αξίωσε ο Θεός. Θα το νοιαζόμασταν και θα το αγαπούσαμε.

Σηκώνονταν, έπεφταν, αυτό το μαράζι είχαν ο γέρος κι η γριά!

Μια μέρα πήγε η γριά να σκουπίσει, και τι βλέπει πίσω από τη σκούπα! Σκουπίδια; Όχι, ένα χειροποντικάκι!

-Κο Χριστός και Παναγία! Σήκω γέρο, σήκω μαυρομοίρη κι έλα να δεις! Ήρθε το μωράκι μας! Μας λυπήθηκε πια ο Θεός και μας έστειλε ένα χειροποντικάκι!

-Καλώς το, καλώς το! Σ' ευχαριστώ Παναγία μου για το καλό που μας έκανες!

Ο γέρος και η γριά πετούσαν από τη χαρά τους! Δεν πατούσαν στη γη! Το είχαν πως και τι το χειροποντικάκι! Ήταν το μωράκι τους! Το λάτρευαν, του τραγουδούσαν και χόρευαν μαζί του, το έντυναν με τα πιο όμορφα ρούχα, του μαγείρευαν ότι τραβούσε η ψυχή του! Πήγαιναν βόλτες, του αγόραζαν παιχνίδια και όλο μέσα στην αγκαλιά τους το είχαν! Ο γέρος μάλιστα του έφτιαξε κι ένα μικρό κρεβατάκι για να κοιμάται! Κι όταν τους φώναζε «μπαμπά» και «μαμά», έλιωναν σαν το κεράκι της Λαμπρής, πετούσαν απ' τη χαρά τους!

Βράδιαζε και ξημέρωνε ο Θεός τη μέρα, μεγάλωσε το χειροποντικάκι και πήγε σχολείο. Δεν ήταν όμως φρόνιμο κι έκανε όλο σκανταλιές. Όλο τιμωρία το έβαζε η δασκάλα.

-Κυρία το χειροποντικάκι μου πέταξε το φαγητό μου!

¹ Ένα ποντικάκι τόσο μικρό, που χωρούσε μέσα σε μια χούφτα, σε ένα χέρι.

-Κυρία το χειροποντικάκι μου έσπασε το κοντύλι μου! Παραπονιόταν τα άλλα παιδιά.

Ήταν ανυπάκουο το χειροποντικάκι. Και στο σπίτι μη νομίζετε ότι ήταν φρόνιμο, τους έβγαζε την ψυχή τους. Πετούσε τα ρούχα του, τα παιχνίδια του, έμπαινε στα ντουλάπια και ανακάτευε τη ζάχαρη με το αλάτι, έκρυβε τα παπούτσια του γέρου! Ο γέρος και η γριά το μάλωναν απ' τη μια, αλλά γελούσαν απ' την άλλη με τα καμώματα του.

Μια Κυριακή ο γέρος και η γριά πήγαν στην εκκλησία.

-Χειροποντικάκι, εμείς θα πάμε στην εκκλησία. Εσύ να είσαι φρόνιμο εδώ. Δεν θα αργήσουμε και μακριά από τη φάβα που βράζει στο τζάκι.

-Καλά μπαμπά και μαμά, θα σας περιμένω.

Έφυγαν ο γέρος και η γριά. Η φάβα έβραζε... φλουπ, φλουπ, φλουπ. Το χειροποντικάκι πήγε κοντά.

-Φάβα κάθησε ήσυχα. Μην κάνεις φλουπ ,φλουπ.

Η φάβα συνέχιζε να βράζει...

-Φάβα κάθησε ήσυχα . Μην κάνεις φλουπ, φλουπ γιατί θα βάλω τα καλά μου τα παπουτσάκια και θα σε τσαλαπατήσω!

Η φάβα το βιολί της...

-Α, έτσι είσαι; Τώρα θα δεις!

Βάζει το Χειροποντικάκι τα καλά του τα παπουτσάκια και πηδάει μέσα στο τσουκάλι να τσαλαπατήσει τη φάβα.

-Μανούλα μου,μανούλα μου καίγομαι, κάηκαν τα ποδαράκια μου! Βοήθεια!!!

Καμιά φορά γύρισαν ο γέρος και η γριά από την εκκλησία.

-Χειροποντικάκι, γυρίσαμε πού είσαι παιδάκι μου;

Πουθενά το χειροποντικάκι. Έψαξαν κάτω από τα κρεβάτια, κοίταξαν μέσα στο ντουλάπι, πίσω από τη γιούκερη, έψαξαν , έψαξαν, έψαξαν, τίποτα. Βγήκαν έξω στην αυλή, ούτε εκεί ήταν!

-Αχ γέρο, πάει το χειροποντικάκι μας. Λες να έπεσε μέσα στη φάβα και να κάηκε! Έκλαιγε ο γέρος έκλαιγε κι η γριά.

-Να σε βάλω λίγη φάβα να φας γέρο ,θα λυποθυμήσεις νηστικός και απότιστος.

-Μπα όχι γριά. Θέλεις να έπεσε το χειροποντικάκι μέσα στη φάβα και να φάω τα χεράκια του και τα ποδαράκια του! Κο, που να με φάει η πλάκα και το μαμούδι!

Κάθονταν στο κατώφλι ο γέρος και η γριά και μοιρολογούσαν...

Εκείνη την ώρα πέρασε ένα χελιδόνι , τους είδε που έκλαιγαν και τους ρώτησε:

-Τι έχετε και μοιρολογάτε;

-Αχ πουλάκι μου ,χάσαμε το χειροποντικάκι μας, χάσαμε το μωράκι μας!

Τ' άκουσε το χελιδόνι και μάδησε όλα τα άσπρα του πούπουλα κι έμεινε με τα μαύρα.Τα έριξε κάτω και τα πήρε το ποτάμι.Πέταξε και στάθηκε σε μια πασχαλιά.

-Γιατί είσαι μαύρο κι άραχνο χελιδόνι μου; Πού είναι τα άσπρα σου φτερά; Το ρώτησε η πασχαλιά.

-Άστα πασχαλιά μου και είμαι πολύ λυπημένο.Ο γέρος και η γριά έχασαν το χειροποντικάκι τους οι δυστυχισμένοι. Κλαίνε και μοιρολογούν.

Το άκουσε η πασχαλιά κι απ' τη στεναχώρια της έριξε όλα τα λουλούδια της κάτω και τα πήρε το ποτάμι!

Το χελιδόνι πέταξε και σταμάτησε πάνω σε μια καρυδιά.

-Γιατί είσαι μαύρο κι άραχνο χελιδόνι μου, πού είναι τα άσπρα σου φτερά; Το ρώτησε η καρυδιά.

-Άστα καρυδιά μου και είμαι πολύ λυπημένο.Ο γέρος και η γριά έχασαν το χειροποντικάκι τους οι δυστυχισμένοι. Κλαίνε και μοιρολογούν.

Τ' άκουσε η καρυδιά κι έριξε κάτω όλα τα καρύδια της και τα πήρε το ποτάμι.

Τ' άκουσε και ο κόκορας που περνούσε, άφησε τις κότες κι άρχισε να το διαλαλεί. Σε λίγο το έμαθε όλο το χωριό.Μαζεύτηκαν όλοι στο σπιτάκι του γέρου και της γριάς και μοιρολογούσαν.Πήγαν οι κουμπάροι,πήγαν τα συμπεθέρια , πήγαν οι γείτονες , πήγαν οι φίλοι, οι συγγενείς ! Όλοι στεναχωρέθηκαν.Πώς να μη στεναχωρηθούν με το κακό που βρήκε το γέρο και τη γριά. Μόνους θα τους άφηναν!

Τη στεναχώρια όταν τη μοιράζεσαι μπορείς και την αντέχεις.

Καμιά φορά ο γέρος δίψασε και πήγε στη βρύση να πιει νερό. Η βρύση απ' τα κλάματα όμως στέρεψε και δεν είχε πια σταγόνα νερό.

-Πήγαινε στο ποτάμι γέρο να πιεις νερό, του είπε.

Πήγε ο γέρος στο ποτάμι να πιει νερό. Έκλαιγε και μοιρολογούσε.

-Γιατί κλαις γέρο; Τον ρώτησε το ποτάμι.

-Χάσαμε το χειροποντικάκι μας, χάσαμε το μωράκι μας. Πολύ φοβάμαι ότι έπεσε μέσα στην καυτή τη φάβα και κάηκε!

-Όχι γέρο, σκούπισε τα μάτια σου και μη στεναχωριέσαι. Δεν κάηκε το χειροποντικάκι, μόνο λίγο τσουρουφλίστηκαν τα ποδαράκια του. Εδώ το έχω και δροσίζεται. Είναι ξαπλωμένο πάνω στα πούπουλα, στις πασχαλιές και στα καρύδια!

Ο γέρος δεν μπορούσε να το πιστέψει! Το παίρνει αγκαλιά και τρέχει στη γριά του.

-Γυναίκα ήρθαμε, ζει το παιδάκι μας! Το βρήκα στο ποτάμι να δροσίζεται!

Πέταξαν απ' τη χαρά τους όλοι!

Το χελιδόνι έβγαλε καινούρια φτερά, η πασχαλιά ξανάνθισε, η καρυδιά γέμισε καρύδια, ο κόκορας και οι κότες κακάριζαν χαρούμενα!

Όλο το χωριό χάρηκε με τις χαρές του γέρου και της γριάς, κουμπάροι, συμπεθέρια, γείτονες, φίλοι και συγγενείς!

-Χειροποντικάκι θ' ακούς άλλη φορά λόγια, έκανε πως το μάλωνε η γριά, κι απ' τα μάτια της έτρεχαν βρύσες τα δάκρυα χαράς!

-Ναι μαμά, θα σας ακούω και θα είμαι φρόνιμο παιδάκι.

Ύστερα ο γέρος και η γριά, μαζί με όλο το χωριό, έστησαν κάτω από την καρυδιά τρικούβετο γλέντι με νταούλια και βιολιά!

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες γλεντούσαν!

Η χαρά όταν μοιράζεται είναι τρεις φορές χαρά!

Και ζήσαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα!

Κι ήμουνα κι εγώ εκεί κι έκανα σεργιάνι, μες το τρύπιο το καζάνι!